Andersson, Edholm och Möller på Lokstallet

konsten.net/torsten-andersson-ann-edholm-och-sara-moller-pa-lokstallet

Magnus Bons 9 juli 2020

Linjer, ytor och former. Teckning, måleri och objekt av stengods eller brons. Intressanta sammankopplingar och fascinerande möten mellan tre olikartade konstnärers tekniker och uttryck utspelas i den lilla konsthallen Lokstallet i Strömstad. Något närmast sensationellt pågår där under sommaren med ”Språkkamp och helighet”, en samtidigt förtätad och vidöppen utställning med verk av Torsten Andersson, Ann Edholm och Sara Möller. Tre konstnärskap från tre generationer. Vad förenar och vad skiljer dem åt?

Sara Möller, Annexus, 2018. I fonden Ann Edholms Auschwitz Sol I & II

Utställningstiteln består av två ledord, där jag förbinder språkkampen med Torsten Andersson och heligheten med Ann Edholm. Två verkningsfulla och tankeväckande begrepp som täcker in deras respektive uttryck, men vilket ord passar för Sara Möller? Hon är den yngsta konstnären och en ny bekantskap för min del. Därför försöker jag, kanske något orättvist, få in hennes verk i glappet mellan de två orden i titeln. Och varför skulle hon inte dela sina medutställares språkkamp och helighet?

Trots att begreppen inte direkt är allmängiltiga – vilken konstnär är inte inblandad i en kamp med sitt uttryck, med språket, och vilken konstnär blir inte någon gång berörd av sin konst genom åtminstone ett uns helighet? Av ett grand nåd. Kanske handlar det mer om hur man formulerar och medvetandegör processerna för sig själv?

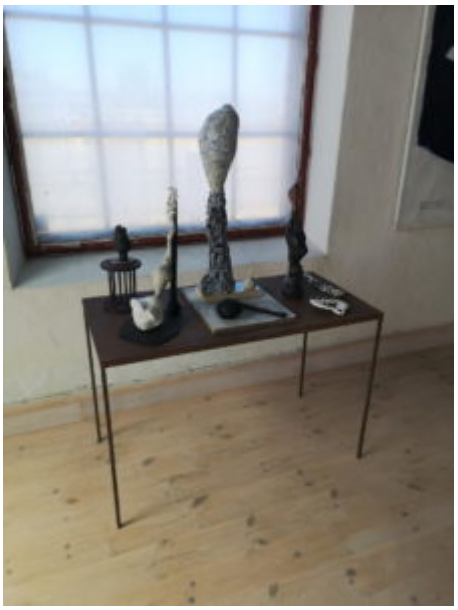

Sara Möller, Församlade, 2020

Men ändå, i mina ögon ligger Möllers fingrade objekt och drömska skapelser egentligen närmare Andersson än Edholm. Närmare nerven i hans tecknade linjer, närmare omedelbarheten i hans darrande former. Möller gör skulpturala skålar eller ett slags poetiska verktyg, vars användning var och en får uppfinna. Mitt i Lokstallets väldiga sal reser sig hennes ”Annexus” (2018), likt ett uppochnervänt gåvoträd. Även sökandet efter gestalternas lite skeva former förknippar jag med Andersson. Mellan dem finns valörer i färg och tonläge som har direkta överensstämmelser.

I en kort presentationsfilm på hemsidan beskrivs Möllers verk som ”brända objekt från ett förindustriellt Småland” och ”krackelerade representationer av individer”. Lokalanknytningen och ett gestaltande av sårade skepnader känns också igen från Anderssons bildvärld.

Torsten Andersson, teckningar, 1985-2006

Däremot visar urvalet av verk att även Andersson och Edholm har tydliga beröringspunkter. Både hans teckningar och hennes gouache- och akrylskisser ges stort utrymme, och deras respektive bildsökande breder ut sig i full styrka på varsin vägg. Det är också en fröjd att se hur nära uttrycket i andra av Edholms skisser gjorda runt 2000, ligger Anderssons ”Pinnaskulpturer” (2005, *översta bilden*). Det blir tydligt hur konstnärernas styrka och lyskraft i färgen och lekfulla självklarhet i formen är något de har gemensamt.

Ann Edholm, skisser, 1995-2004

Lokstallets takhöjd är imponerande och hjälper till att betona rymden i Anderssons och Edholms dukar. Viktiga diptyker av båda konstnärerna binder ihop utställningen rumsligt och skapar innehållsliga sammanhang. Bristen på väggyta har avhjälpts genom att målningarna hängts i rader ovanför varandra. Lite som i en kyrka. Av Andersson visas ”Blodkar” och ”Blodfontän” (båda 2006), där han bearbetar sin utsatta position, som han upplevde den, existentiellt och som konstnär. Edholms imponerande ”Auschwitz sol I & II” (2017) och ”Nacht-und-Nacht I & II” (2020) drar sina långsmala piggar av svärta, smärta och blodmörker genom utställningen.

Så mycket av deras uttryck beror på teckningens linjer, på de uppseendeväckande formerna och på hanteringen av färgen. Anderssons råhet och Edholms finess må skilja dem åt, men klart är att det ena också finns hos den andra. Gemensam är deras fysiska behandling av färgen, som både våldför sig på och övertygar ögat. Och som strålar ut från dukarnas verklighet. Det är fantastiskt att få se detta. Att i utställningen kunna jämföra dem sinsemellan.

Att så många av den stora mängden verk som ställs ut är på papper gör den konstnärliga processen synlig. Och det är en stor förtjänst och finess med utställningen som sammanställts av Lokstallets curator Yngve Brothén – också han verksam konstnär. Det blir som att möta Torsten Anderssons och Ann Edholms målningar, liksom Sara Möllers utforskande keramiska objekt, i ateljén, på väg ut i världen. Redo att ta språnget.

Magnus Bons

Foto: Magnus Bons. Konsthallen Lokstallet, Uddevallavägen 1, Strömstad. Utställningen pågår 13 juni – 2 augusti 2020

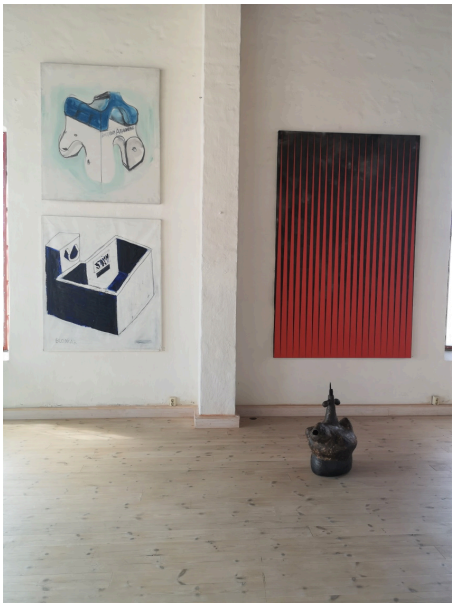

Verk av Andersson tv, Edholm th, Möller på golvet.